Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως - ἀγάπης καὶ σοφίας

12ον

ΑΝΕΡΓΟΣ ΕΠΙ ΕΤΟΣ καὶ πλέον ἔμεινε στὴν Ἀθήνα ὁ Νεκτάριος. Ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Γερμανὸς (Καλλιγᾶς) προσπαθοῦσε νὰ τὸν διευκολύνῃ, ἀλλὰ παρουσιάζοντο δυσκολίες, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἑλληνικὴ ὑπηκοότητα καὶ «ἐφαίνετο» ἀλλοδαπός: ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, στὴν Χίο, στὴν Αἴγυπτο, ὑπήκοος Τοῦρκος στὴν ἀρχή, Αἰγύπτιος ἔπειτα.

Δὲν τὸν ἄφησαν, μὲ τὶς ὑποσχέσεις, νὰ πάῃ στὸ Ἅγιον Ὄρος. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἤθελε πολύ. Ὄχι ὅτι τὸν ἐτρόμαζε ἡ ἀσκητικὴ ζωή, κάθε ἄλλο, ἀλλὰ προτιμοῦσε τὴν ὑπηρεσία εἰς τὴν κοινωνία, εἰς τὸν λαό. Στὴν πραγματικότητα, ἡ κοινωνία ἦταν μία ἔρημος διψασμένη γιὰ τὸ νέκταρ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἤθελε λοιπὸν μίαν ἁπλῆν θέσιν, νὰ ἐξοικονομῇ «τὰ πρὸς τὸ ζῆν» καὶ τίποτε ἄλλο καὶ ἔναντι αὐτῆς νὰ προσφέρῃ ἀπὸ τὰ πλούσια προσόντα του. Εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τὸ ἐξεκαθάρισε. Δὲν ζητοῦσε θέσιν ἀνάλογον πρὸς τὸν ἀρχιερατικὸν βαθμόν του.

—Δὲν ζητῶ, μακαριώτατε, εἶπε, θέσιν Ἀρχιερέως. Τὴν ἀρνῆκα. Μόνον ὡς ἱεροκήρυξ ἐπιθυμῶ νὰ κηρύττω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Δὲν ζητῶ οὔτε χρήματα οὔτε δόξαν. Ἀποβλέπω εἰς τὸ νὰ ἐργασθῶ, νὰ μὴ παραμένω ἀργός, νὰ ἐργασθῶ διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ψυχὰς αἱ ὁποῖαι διψοῦν τὴν ἐπικράτησίν της.

Ἀλλὰ «ἀπὸ τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο», δὲν ἐφαίνετο τίποτε. Ἀναγκάζεται νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸν ἀδελφό του Χαράλαμπο.

Ἀδελφέ μου, ὡς μὴ ὤφειλε, ἀναγκάζομαι μετὰ πόνου καὶ δακρύων νὰ σὲ ἐνοχλήσω, εὑρισκόμενος ἐν Ἀθήναις ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς, περιφρονούμενος καὶ ἐμπαιζόμενος παρὰ τῶν ἰσχυρῶν...».

Κατὰ σύστασιν γνωστοῦ του, ἐπισκέπτεται τὸν Ὑπουργὸν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Παιδείας (ἀφοῦ ἐπερίμενε στὴν αὐλή) καὶ ζητεῖ νὰ τὸν διορίσουν ἱεροκήρυκα εἰς ὁποιαδήποτε ἐπαρχία. Ὁ ὑπουργὸς γιὰ νὰ ξεφύγῃ τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν διορίσῃ, διότι ἔστερεῖτο ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος!!

Ὁ Ἅγιος ἐδάκρυσε. Κατεβαίνοντας ὅμως τὴν σκάλα τοῦ Ὑπουργείου συνήντησε ἕνα γέροντα ἐπίσημον, Μελᾶν ὀνόματι, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρώτησε, γιατὶ ἦταν λυπημένος.

—Μὲ ἀπέλυσαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἄνευ συγκεκριμένης αἰτίας, ἄνευ ἀπολογίας, ἄνευ ἔστω καὶ μιᾶς τυπικῆς συναντήσεως μετὰ τοῦ Πατριάρχου. Καὶ ἐξετόξευσαν ἀορίστους σπερμολογικὰς συκοφαντίας. Ἰδοὺ περιπλανῶμαι ἐπὶ ἔτος σχεδόν, ἀναζητῶν μίαν θέσιν διὰ νὰ ὑπηρετήσω τὴν Ἐκκλησίαν ἀντὶ τῆς στοιχειώδους συντηρήσεως. Στεροῦμαι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου! Παρεκάλεσα πρὸ ὀλίγου τὸν ὑπουργὸν διὰ μίαν θέσιν ἁπλοῦ ἱεροκήρυκος εἰς οἱονδήποτε μέρος τῆς ἐπικρατείας καὶ μοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν κέκτημαι τῆς Ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ μὴ καταστῶ περίλυπος, πῶς θέλετε νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου;

—Τί λέγει ὡς πρὸς αὐτὸ ἡ Σύνοδος;

—Ἡ Σύνοδος εὐτυχῶς, δὲν προβάλλει ἀντίρρησιν διὰ μίαν παρομοίαν θέσιν. Τυγχάνω κάτοχος σχετικῆς προτάσεώς της.

—Ἔλα σὲ παρακαλῶ, ἔλα μαζί μου.

Σὲ λίγο ξαναβρέθηκαν στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ γέροντας πολιτευτὴς πῆρε εὐθὺς ὕφος ὀργισμένο.

—Κύριε ὑπουργέ, φώναξε. Διατὶ δὲν διορίζετε τὸν σεβασμιώτατον ὡς ἱεροκήρυκα, ἐφόσον κέκτηται πτυχίον πολύτιμον καὶ ἀνήκει εἰς Ἑλληνικὴν, Ἑλληνικωτάτην μονὴν τῆς Χίου καὶ εἶναι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἕτοιμος νὰ σᾶς ὑποβάλλει ἔγγραφον πρότασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου; Ἐὰν δὲν διορίσεις αὐτόν, ποῖον θὰ διορίσεις;

—Δύνασθε, πανιερώτατε, νὰ ἀναλάβετε θέσιν εἰς τὸν Νομὸν Εὐβοίας; ἐρώτησε ὁ ὑπουργός.

—Καὶ εἰς τὴν πλέον ἀφιλόξενον ἀκτήν, κύριε ὑπουργέ. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχει ὀρθόδοξον ποίμνιον.

—Τότε, λάβετε τὸν κόπον παρακαλῶ, νὰ μᾶς ἀφίσετε τὴ διεύθυνσίν σας διὰ νὰ σᾶς κοινοποιήσωμεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν διορισμόν σας ὡς ἱεροκήρυκος ἐπὶ τοῦ νομοῦ Εὐβοίας. Εἰ μὴ ἀνάγκη ζήτημα χρόνου δημοσιεύσεως εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Καὶ ἔτσι ὁ ἅγιος διωρίσθη, τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1891, ἱεροκήρυξ εἰς τὴν Εὔβοια. Ὁ μεγάλος ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος ἐκόσμησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν περίβλεπτον θέσιν τοῦ Πατριάρχου [illegible] ἐν Καΐρῳ, διορίζεται ἁπλοῦς ἱεροκήρυξ νομοῦ ἐν Ἑλλάδι, σπάνιον φαινόμενον εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικά. Ἐν τούτοις ὁ πρᾶος καὶ ταπεινὸς τῇ ψυχῇ ἅγιος, ἀπεδέχετο προθύμως τὴν θέσιν ταύτην, ἵνα ἐργασθῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀποδιώκων τιμὰς καὶ δόξας.

Ἡ κακὴ φήμη, ὅμως, προέτρεξε. Τὸ φιλόθρησκον πλήρωμα, στὸ ποῶτο του κήρυγμα, ἐψιθύριζε, μειδιοῦσε, μερικοὶ δὲ ἐπροχώρησαν καὶ σὲ ἀνοικτὴ ἀποδοκιμασία.

Ὁ ἐκλεκτὸς λογοτέχνης καὶ συγγραφεὺς κ. Σῶτος Χονδρόπουλος, στὸ βιβλίο του «Ὁ ἅγιος τοῦ αἰῶνα μας», περιγράφει τὸ ἐπεισόδιον ὡς ἑξῆς:

«Τὴν ὥρα τοῦ Κοινωνικοῦ ποὺ ἔγῃκε στὸ δεσποτικὸ νὰ μιλήσει παρευρέθησαν βέβαια κάμποσοι, ἀλλὰ στὰ ποόσωπα, στὶς μορφὲς τους διεγράφετο ἡ ἀδιαφορία, ὁ χλευασμός!

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν τἄχασε. Στράφηκε στὴν εἰκόνα τοῦ Λυτρωτοῦ κι' ἔκαμε τρεῖς φορὲς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

—Λίαν ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἄρχισε νὰ λέει. Θεωρῶ ἐμαυτόν εὐτυχῆ ὅτι ἀνέλαβον κηρυκτικὸν ἔργον τοῦ θείου λόγου ἐν τῇ θεοσώστῳ ἐπαρχίᾳ σας. Ἡ πανεύμορφος Εὐβοϊκὴ γῆ μοῦ φέρει εἰς τὴν μνήμην...

Θόρυβος ἀπὸ ἀποδοκιμασίες ἀντήχησε τριγύρω. Ψίθυροι, μειδιάματα, χλευασμοί. Κάποιος ἀνάκραξε:

—Κάτω δίβουλε... κάτω Φαρισαῖε!

Πῆρε βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ συνέχισε:

—...Μοῦ φέρει εἰς τὴν μνήμην ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας, στωϊκὴν ὑπομονὴν εἰς τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, μοῦ δεικνύει σοφοὺς ἱεράρχας ὡς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας Θεοφύλακτος ὁ τῆς ἁγίας Γραφῆς ὑπέροχος ἑρμηνευτής.

Καινούργιοι ψίθυροι, καινούργια μειδιάματα, καινούργιοι χλευασμοί.

—Ἀδελφοί μου, συνέχισε, μοῦ φέρει εἰσέτι εἰς τὴν μνήμην τὸν Εὐβοέα ὅσιον Γεράσιμον, τὸν μαθητὴν τοῦ ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καταγομένου ὁσίου Γρηγορίου, τοῦ καὶ κτίτορος τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου. Μία χρυσὴ ἁλυσὶς ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς...

—Κάτω δίβουλε... κάτω Φαρισαῖε! ξανακούστηκε ἡ κραυγὴ μέσα στὸ ἀραιὸ ἀνώνυμο ἐκκλησίασμά.

Κρῦος ἱδρῶτας τὸν περιέλουσε. Ἔκαμε προσπάθεια νὰ συγκρατηθεῖ, νὰ μὴ ζαλισθεῖ καὶ πέσει. Ἡ φωνή του τώρα ἔβγαινε σιγανή, ἀπρόθυμη, σχεδὸν σπασμένη.

—Ἀλλὰ ἂς διακόψωμεν τὸν πρόλογον διὰ τὰ πνευματικὰ ἀναστήματα τοῦ πεπροικισμένου καὶ μὲ φυσικὰς καλλονὰς τόπου ὑμῶν καὶ ἂς στραφῶμεν εἰς τὸ μεταλλεῖον τοῦ Θεοῦ τὴν ἁγίαν Γραφήν, τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.. Τὸ θέμα μας θὰ εἶναι ὁ παγκόσμιος πόθος, ἡ αἰωνιότης. Ὁ ἐπιθυμῶν ἵνα κερδίσει ἀνάπαυσιν...

Ὄχι, κανεὶς δὲν τὸν πρόσεχε, κανεὶς δὲν τὸν παρακολουθοῦσε. Βρέθηκε σὲ λίγο στὸ ἱερὸ τοῦ ναοῦ, σκυφτός, καταπικραμένος, μὲ ἀκανόνιστους παλμοὺς στὴν καρδιά, σχεδὸν ράκος. Τί ἔπαθε; Δὲν τοὺς ἄρεσε ὁ πρόλογος, δὲν τοὺς ἄρεσε τὸ θέμα. Μήπως ἔπρεπε νὰ πάρει κατὰ γράμμα τὴν Εὐαγγελικὴ περικοπή; Ὦ γιατὶ αὐτὴ ἡ χλεύη, γιατὶ ὁ ἐμπαιγμός;

Ἕνα ζευγάρι μάτια τὸν κυττοῦσαν μὲ οἶκτο, χαμογελοῦσαν αἰνιγματικά. Κάποιος ἱερέας, ὄχι ὁ λειτουργός, κάποιος ἐπισκέπτης ἱερέας.

—Δὲν φταῖνε οἱ Χαλκιδεῖς, ἀντηχεῖ μιὰ φωνὴ βροντερή. Προτρέχει μιὰ κακὴ φήμη γιὰ σᾶς, σεβασμιώτατε. Οἱ διῶκται σας, βλέπετε, τυγχάνουν ἀδυσώπητοι, σκληροί, ἐπιδιώκουν τὸν ἀφανισμόν σας.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Πῆγε μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μιλήσει «περὶ μακροθυμίας καὶ ἀμνησικακίας». Ἀλλὰ τώρα τὸ πλῆθος ἦταν ἀκόμη πιὸ φανατισμένο ἐναντίον του. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας φράση, «ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν...» ἄρχισαν οἱ ψίθυροι, τὰ γελια, οἱ χλευασμοί, οἱ βρυκέτες τὰ «κάτω δίβουλε, κάτω Φαρισαῖε».

Ὅταν ξαναβρέθηκε καὶ πάλι μόνος, στὴν κάμαρά του, ὅταν ἔβγαλε πάλι τὸ καλημαύκι του καὶ ἄλλαξε, ἔρριξε πάλι τὸ βλέμμα του στὸν Ἐταυρωμένο... Κατὰ σύμπτωσιν καὶ σήμερα πεινοῦσε. Ἀπὸ χθὲς μεσημέρι εἶχε νὰ γευθεῖ τροφή, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κομματάκι τὸ ἀντίδωρο.

—Κύριε, ἐὰν ἐπιθυμεῖς τὴν ἀπομάκρυνσίν μου ἀπὸ τὸν κόσμο, γενηθήτω τὸ ἅγιον καὶ ἱερὸν θέλημά Σου, ψιθύριζαν τὰ χείλη του. Πιθανὸν νὰ εἶμαι ἀκατάλληλος δι' ἄγραν ψυχῶν. Σὺ γνωρίζεις. Λυποῦμαι τὸν λαόν αὐτόν... τὸν ἐγκαταλελειμένον, τὸν ταλαιπωρημένον ἀπὸ τὰς βιοτικὰς ἀνάγκας, τὸν ἀσπαίροντα ἐν μέσῳ θηρίων, τὸν στερούμενον ἡγεσίας. Ἀλλὰ Ἐσύ, Κύριε, γνωρίζεις καλύτερον παντὸς ἄλλου. Θὰ παραμείνω καὶ τὴν ἑπομένην Κυριακήν. Ἐὰν δὲν κατορθώσω νὰ προκαλέσω ἐνδιαφέρον, νὰ σαγηνεύσω ψυχὰς μὲ τὸν θεῖον λόγον Σου, θὰ ἀπέλθω. Θὰ πορευθῶ, πλέον, εἰς τὸν Ἅγιον Ὄρος καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῇ ὁ κόσμος..

Τὰ πράγματα, εὐτυχῶς, ἐν τῷ μεταξὺ ἄρδην ἀνατρέπονται, καὶ οἱ συκοφαντίες διαλύονται. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει σχετικῶς, ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι σὰν τὰ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ ἡ συκοφαντία σὰν τὰ ἄχυρα ποὺ σκεπάζουν πρὸς στιγμὴν τὰ ἀναμμένα κάμβουνα. Ἀλλὰ ἡ φωτιὰ καίει τὰ ἄχυρα καὶ τότε γίνεται μεγαλύτερη, λαμπρότερη καὶ φαίνεται ἀπὸ πολὺ μακρυά. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὶς συκοφαντίες, ποὺ ἔρριξαν ἐπάνω στὸ Ἅγιο. Διελύθησαν καὶ ἡ ἀλήθεια φάνηκε πιὸ πολύ. Τί συνέβη;

Ἦλθε ἡ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ Καΐρο στὴν Ἀθήνα, ὑπογεγραμμένη πάνω ἀπὸ ἐννεακοσίους χριστιανοὺς τοῦ Καΐρου, ποὺ ὠλοφύροντο, διότι τὸν ἔχασαν. «Ἡ μὲν τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησία, ἔγραφαν, στερεῖται ἑνὸς τῶν διαπρεπῶν Ἱεραρχῶν, τὸ δὲ Ὀρθόδοξον ἐνταῦθα κοινὸν ἑνὸς ἀρχιερέως, οὗτινος ἔλαβε πεῖραν τῶν ἀγαθῶν διαθέσεων καὶ τῆς, ὑπὲρ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ καλοῦ, ἀκαταπονήτου ἐνεργείας του. Ἡ τετραετὴς ἐν Καΐρῳ διακονία σας παρέσχε πᾶσι τοῖς ἀφλαφητὰς τὰς ἐνδείξεις τῆς, πρὸς τὸ ἱερὸν καθῆκον ἐν ᾧ ἐκλήθητε, ἄκρας ἀφοσιώσεώς Σας, αὐταπαρνήσεως καὶ ζήλου Σας καὶ παρουσίασε τὰς περιστάσεις, πρὸς ἐκπίμησιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτῆρος Σας καὶ πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς πληθύος τῶν σπανίων ποιμαντορικῶν ἀρετῶν τῶν ἃς ἀπεσπάσατε τὴν γενικὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμόν».

Ὁ Ἅ[illegible] καὶ ἀπὸ πρωτήτερα, ἀλλὰ ἔκαμε χρῆσιν της. Τὰ ἀνέθετε εἰς τὸν Θεόν. «Ὁ Θεὸς θὰ τὰ κανονίσῃ», ἔλεγε. Καὶ τὰ ἐκανόνισε, ἀφοῦ αὐτὸς ἐπῆρε τὸ μέρος τῆς ὑπομονῆς του. Οἱ ἰθύνοντες τῶν Ἀθηνῶν, μόλις ἔλαβαν γνῶσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἐνήργησαν κεραυνοβόλως. Μὲ ἀποκαλυμμένον τους στὴν Μητρόπολιν τῆς Χαλκίδος ἐγνωστοποίησαν ὅτι ὁ Δεσπότης — Ἱεροκῆρυξ ἦταν θῦμα ραδιουργίας καὶ συκοφαντίας καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸν προσέξουν.

Οἱ πληροφορίες αὐτὲς διαδίδονται ἀστραπιαίως ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν Κυριακὴ τὸ ἀκροατήριόν του εἶναι πολυπληθέστατος.

Ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς εἶναι κατάμεστος. «Δὲν πέφτει βελόνι», ποὺ λένε. Ἔχουν ἔλθει καὶ ἀπὸ χωριά, ἀπὸ τὴν Λίμνη καὶ τὸ Ἀλιβέρι, ἦλθαν καὶ ἀπὸ τὴν Καρυστία. Ὅταν ἀνέβηκε στὴν ἄμβωνα, σιγὴ ἀπόλυτος ἐπεκράτησε. Ὅλοι τὸν κύτταζαν κατὰ μάτια.

Θέμα τῆς ὁμιλίας του ἦταν ἡ ὑπερηφάνεια. «Ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος' καὶ ὅς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος».

Κανένας ψίθυρος, πουθενὰ χαμόγελο. Παντοῦ προσοχή, παντοῦ συγκίνηση καὶ δέος.

—Ἀδελφοί μου, ἀγαπητὰ τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἔπιασε νὰ λέει. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ μέγιστος τῆς Ὀρθοδοξίας ἱεράρχης, ἀφῶν στοχασμὸν τινα διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν σημειώνει: «Ἐκ μὲν τῆς σοφίας φόβος Κυρίου οὐκοῦν ἀρχὴ μωρίας τὸ μὴ εἰδέναι τὸν Κύριον». Καὶ πράγματι μόνον ὁ μωρός, ὁ στερούμενος ψυχικοῦ φωτός, δὲν βλέπει καὶ δὲν αἰσθάνεται τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, τὴν πανάγιον παρουσίαν Του. Παντοῦ ὅθεν στρέψωμεν τὸ βλέμμα ἀντιλαμβανόμεθα τὴν θείαν Παρουσίαν. Εἰς τοὺς οὐρανούς, εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν ἄμετρον γύρωθεν φύσιν. Λάβετε ἕναν κόκκον σίτου. Ἕναν ἀσήμαντον κόκκον. Ἀρκεῖ οἱονδήποτε πέλμα νὰ τὸν συντρίψει. Τίς δύναται ὅμως νὰ παραγάγῃ ἕναν τοιοῦτον κόκκον; Ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ φιλοσοφία, αἱ ἔρευνες; Οὐδείς. Μόνον ὁ Παντοδύναμος Θεὸς παρήγαγεν τὸν ἀσήμαντον τοῦτον κόκκον καὶ δι' αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς καλλιεργείας διατρέφει τὰ σύμπαντα. «Ἀρχὴ ὑπερηφανείας ἀνθρώπου ἀφιστάμενον ἀπὸ Κυρίου καὶ ἀπὸ τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν ἀπέστη ἡ καρδία αὐτοῦ», μᾶς λέγει ὁ σοφὸς Σειράχ, εἰς τὴν παλαιὰν Διαθήκην. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: «Ὁ κλέπτης μισεῖ τὸν ἥλιον, ὁ ὑπερήφανος μισεῖ τὸν δίκαιον καὶ ταπεινόν. Ἡ ὑπερηφάνεια ἐμβαίνει εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ἀνευλαβείας καὶ ἀγνωσίας».

...Ὦ, ναί προχωροῦσε, γιὰ δὲς τώρα, προχωροῦσε στὸ ὕψος του καὶ οἱ πάντες κρέμονταν ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἡ καρδιὰ μου ἡ καρδιὰ μέσα του γογοχτυποῦσε. Ἔτσι θὰ κρέμονταν ὥραιαι τὸ τέλος; Τὸ θέμα ἦταν ἀπέραντο, ἀπλωνόταν ἀνοιχτό, «ἀποδεδειγμένο» ἀπὸ τὴν πεῖρα καὶ τὴν ἱστορία. «Ἀπολέσω ὕδρίν νόμων καὶ ὕβριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω καὶ θήσω τὴν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον».

—Ἀδελφοί μου, ἀγαπητὰ τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἡ εὐτυχία, ἡ σωσθεν χαρὰ ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν.

Ὅταν ἐτελείωσε, συγέβη κάτι τὸ πρωτοφανές. Ὁ κόσμος ἐδονήθη ἀπὸ φωνές.

—Ἄξιος! Ἄξιος! Ὑπεράξιος!

—Νὰ ἔλθῃς καὶ στὴν Κύμη!

—Καὶ στὴν Αἰδηψό!

—Νὰ μᾶς ζήσῃς!

—Σεβασμιώτατε, εὖγε! Εὖγε!

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ἅγιος ἐδάκρυσε ἀπὸ συγκίνησιν. Εἰσῆλθε στὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ καὶ γονάτισε στὴν ἁγία Τράπεζα. Τὸν ἄκουσαν νὰ ψιθυρίζῃ:

—Ἰδού, Κύριε, ὁ δοῦλος σου. Ὁδήγησὸ τὸν ὅπου θέλεις. Οὐχὶ τὸ ἐμὸν φρόνημα, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν Σου. Καταφιλήσω τοὺς ἐχθρόντους Σου πόδας...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΑΧΑΪΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ

Πάτραι 24 Μαΐου 1977
Ἀριθ. πρωτ. Α. 16443
Ταχ. Δ)νση: Γούναρη—Κορίνθου
Πληροφορ.: Δ. Γιαννακοπούλου
Τηλέφωνο: 278-037

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΑΧΑΪΑΣ

ΘΕΜΑ: Ὁριστικὴ παραχώρηση μεταλλείου στὸ Νομὸ Ἀχαΐας, στοὺς Θωμᾶ Ε. Ἀγάθωνα, κάτοικο Ἀθηνῶν, ὁδὸς Ὁμήρου 19 Ν. Ἡράκλειο Ἀττικῆς καὶ Γεώργιο Σ. Παπαφράγκου, κάτοικο Ἀθηνῶν, ὁδὸς Ἀλκιβιάδου 5β.

Ἔχοντας ὑπόψη:

1. —Τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Μεταλλευτικοῦ Κώδικος (Ν.Δ.210)73) ὅπως τροποποιήθηκε ἀργότερα μὲ τὸ ἀριθ. 7 τοῦ Ν. 274)76, καθὼς καὶ τὶς ὁμοιες τῶν ἄρθρ. 52, 53, 54 καὶ 180 αὐτοῦ.

2. —Τὴν ἀπὸ 23—4—73 αἴτησιν τῶν ἀναφερομένων ἀπὸ θέμα «περὶ χορηγήσεως ἀδείας μεταλλευτικῶν ἐρευνῶν, καταχωρισθείσα στὸ τηρούμενο ὑπὸ τῆς Νομαρχίας βιβλίο μεταλλείων μὲ αὔξ. ἀρ θ. 2)28—5—73.

3. —Τὴν ὑπ' ἀριθ. Α. 516)9—1—1974 ἀπόφασή μας, «περὶ χορηγήσεως ἀδείας μεταλλευτικῶν ἐρευνῶν ἐν τῷ Νομῷ Ἀχαΐας», στοὺς ἀναφερομένους στὸ θέμα, δημοσιευθεῖσα στὸ Φ.Ε.Κ. ἀρ. 76)25—1—74 (τ. Β.) ἐπὶ χώρου 9.000 στρεμμάτων περίπου κειμένου στὴν περιφέρεια τοῦ χωρίου Γουμένιτσα Βρυσαρίου τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων τοῦ Ν. Ἀχαΐας καὶ ἔχοντος τὰ πιὸ κάτω ὅρια:

α) Κορυφὴ «Ψηλὴ Ράχη» ὑψ. 1260 ΣΚΑΓΤΕΧ 291000)463.000 ἐκεῖθεν εἰς

β) Ἐξωκκλήσιον «Ἅγ. Ἀθανάσιος» ΣΚΑΓΤΕΧ 292000)464.000 ἐκεῖθεν εἰς

γ) Κορυφὴ «Κορομπηλιὰ» ὑψόμ. 1358 ΣΚΑΓΤΕΧ 290.000) 465.000 ἐκεῖθεν εἰς

δ) Ἐνορ. ἐκκλησία χωρίου Φαμελίτικα ΣΚΑΓΤΕΧ 289.000) 465.000 ἐκεῖθεν εἰς

ε) Τριγωνομετρικὸν «Ψηλὴ Ράχη» ὑψ. 1170 ΣΚΑΓΤΕΧ 285.000)465.000 ἐκεῖθεν εἰς

στ) Ἐνορ. Ἐκκλησία χωρίου Κ. Γουμένιτσα ΣΚΑΓΤΕΧ 289.000)463.000 καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἀρχικὸ σημεῖο Κορυφὴ «Ψηλὴ Ράχη» ὑψ. 1260.

4. —Τὴν ἀπὸ 15—1—76 αἴτηση τῶν Θωμᾶ Ε. Ἀγάθωνος, καὶ Γεωργίου Σ. Παπαφράγκου «περὶ ὁριστικῆς παραχωρήσεως μεταλλείου» ποὺ κεῖται στὴν περιφέρεια τοῦ χωρίου Γουμένιτσα Βρυσαρίου τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων τοῦ Ν. Ἀχαΐας καταχωρισθεῖσα στὸ τηρούμενο ὑπὸ τῆς Νομαρχίας (Δ)νση Ἐσωτερικῶν) βιβλίο μεταλλείων μὲ αὔξ ἀριθ. 1)22—1—76.

5. —Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1399)26—4—77 ἔκθεση τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μεταλλείων Ν. Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος προτείνει τὴν ὁριστικὴ παραχώρηση τοῦ μεταλλείου, διότι ἡ αἴτηση τῶν ἐνδιαφερομένων εἶναι νόμιμη καὶ συνοδεύεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τὸ ἄρ. 15 τοῦ Μ.Κ. ὅπως αὐτὸ ἀντικατεστάθηκε ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ Ν. 4029)59, οἱ δὲ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν ἀπέδειξαν τὴν ὕπαρξη λιγνίτου καὶ ἐκτελοῦνται τὰ ἐρευνητικὰ ἔργα ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Ν.Δ.

Ἐπειδὴ γεγονὸς ὅτι, γιὰ τὴν ἔυρεση τοῦ ἐμφυσοῦ τῆς ἐπιφανείας τοῦ προς παραχώρηση χώρου τὸ ὁποῖο εἶναι 7624.450 στρεμμάτων, ἔχει ἐφαρμοσθεῖ ἡ ἀναλυτικὴ μεθοδος καὶ τὰ ὅρια τοῦτου ἔχουν προσδιορισθεῖ μὲ ἀκριβοῦς συντεταγμένες ἀναγομένες στὸ ἐθνικὸ τριγωνομετρικὸ δίκτυο μὲ κέντρο ἀναφορᾶς τὸ κέντρο ἐπιτελικοῦ χωρίου φύλλου «ΠΑΤΡΑΙ» κλιμακος 1:50.00, 1=380 15'.

Μ —10.45 καὶ τὰ ὁποῖα ὅρια εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ι.Σ.Α. Ἀζιμουθιακὲς συντ)μες: Χ= + 7700, Ψ= —21.000 ἐκεῖθεν εἰς

β) Ι.Σ.Β. Ἀζιμουθιακὲς συντ)μες: Χ= + 8630, Ψ= —2000 ἐκεῖθεν εἰς

γ) Ι.Σ.Γ. Ἀζιμουθιακὲς συντ)μες: Χ= + 6720, Ψ= —19700 ἐκεῖθεν εἰς

δ) Ι.Σ.Δ. Ἀζιμουθιακὲς συντ)μες: Χ= + 5700, Ψ= —19620 ἐκεῖθεν εἰς

ε) Ι.Σ.Ε. Ἀζιμουθιακὲς συντ)μες: Χ= + 1900.00, Ψ= —19360.86 ἐκεῖθεν εἰς (ΓΥΣ)

στ) Ι.Σ.Ζ. Ἀζιμουθιακὲς συντ)μες: Χ= + 5500, Ψ= —21100 καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἀρχικὸ σημεῖο Ι.Σ.Α.

Καλοῦμε τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ κάθε ἕνα ὁ ὁποῖος τυχὸν ἀξιώνει μεταλλευτικὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ χώρου ποὺ ζητᾶται γιὰ παραχώρησή νὰ ὑποβάλλουν τὶς προσφυγές τους ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Μεταλλείων.

Αὐτὴ ἡ προκήρυξη θὰ δημοσιευθῆ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τ. Β') καὶ θὰ κοινοποιηθεῖ στοὺς ἐνδιαφερομένους μέσῳ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἐπὶ ἀποδείξει.

Ἐπίσης θὰ δημοσιευθεῖ δαπάναις καὶ κατ' ἐκλογὴ τῶν ἐνδιαφερομένων, σὲ μία ἐφημερίδα τῆς πρωτευούσης τοῦ Κράτους καὶ σὲ δύο κατὰ προτίμηση ἡμερήσιες τῆς πρωτευούσης τοῦ Νομοῦ ποὺ κεῖται ὁ πρὸς παραχώρηση χῶρος. Οἱ πιὸ πάνω δημοσιεύσεις πρέπει νὰ γίνουν ἐντὸς προθεσμίας σαράντα (40) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς προκηρύξεως αὐτῆς στοὺς ἐνδιαφερομένους.

Ἀντίτυπα τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν θὰ ὑποβληθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους στὸν Νομάρχη ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευση τῆς προκηρύξεως.

Οἱ προσφυγὲς τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ τῶν ἀξιούντων μεταλλευτικὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ χώρου, θὰ ἀσκηθοῦν ἐντὸς τριάντα (30) ἡμερῶν ἀπὸ τὴν τελευταία δημοσίευση τῆς προκηρύξεως στ